

GRABALUZ

DOLores D. 13. D. 302. 303 Y 304. MEXICO. D. F.

8 de juliol del 1952

Estimats pares: contestem la carta en la qual ens aclareixen alguns extrems ~~que~~ relacionats amb la possibilitat de guanyar-se la vida a Barcelona. No m'estranya gens que el senyor González Porto hagi exagerat una mica pel que fa al sou del gerent de la M. & S., perquè ell s'hi refereix en el sentit de que surt més econòmic fer llibres a Barcelona que a Mèxic i que aquí la gent cobra massa.

Es alentador el que em diu d'en Graus i d'en Virgili. No conec aquest darrer, però pel que me'n diu puc formar-me una idea de la seva qualitat, i pel que fa a en Graus el que explica no fa res més que augmentar l'optimisme respecte a les meves possibilitats, el dia que decidíssim tornar.

Ja és un fet l'aparició de la revista literària "Pont blau", i d'una col·lecció de llibres germana de la revista, i dins la qual m'ha estat oferta l'edició d'un llibre meu. ~~Com que~~ Aquest oferiment me l'han fet totes les col·leccions aparegudes a l'exili, i després es frustra el propòsit perquè jo sóc incapaç d'insistir i d'anar darrera de ningú per una cosa així; els qui es mouen més fan passar davant llurs obres i la col·lecció mor abans que jo hi arribi a temps. Aquest procés (no exagero gens!) l'he presenciât i viscut almenys sis vegades. Ara, ~~si~~ si és possible, m'agradaria fer una recopilació dels contes meus que més em plauen, entre ells el recull guanyador del premi "Concepció Rabell 1942". Ja veurem si puc realitzar aquesta il·lusió.

Es possible que aviat facin un viatge a Barcelona els esposos Vidal (els empleats de la delegació de la "Transatlàntica" a Mèxic, dels quals els he parlat alguna vegada) i han ofert venir a veure'ls i saludar-los de part nostra. Ens han demostrat, fins ara, molta simpatia.

Ara treballo, molt lentament, en una novel·la en la qual tracto de reflectir la nostra vida a Mèxic. Es difícil mantenir l'ale treballant només a estones i passant per llargs ~~períodes~~ períodes en els qual l'afany de guanyar-se la vida priva de deicar-se a escriure, però tinc l'esperança de dur a bon terme el meu propòsit. I, amb tot això, no abandono la idea de preparar per a darreries d'aquest any una exposició d'aquarel·les!

Pel que fa al nostre possible retorn, en un terme més o menys llarg, ja ens adonem que un dels principals obstacles es la nostra situació familiar. Això és realment desagradable. Costa de resignar-se a que el propi país no hagi assimilat ben bé unes normes de civilització que són patrimoni dels pobles més avançats de la terra. No és possible amagar que, per a la Rosa, per mi i pels nens seria desagradable que la gent ens mirés de cua d'ull, després d'estar acostumats a que se'ns tinguin les consideracions que creiem mereixer. Aquest obstacle sí que no veig com es podria resoldre, per més que hi hem pensat llargament.

Junt amb aquesta carta, en curso una altra dirigida a n'en Joan Triadú, demanant-li la seva col·laboració a "Pont blau". Va deixar sense resposta la meva darrera carta i no sé a que atribuir-ho. Potser ara tindrè més sort.

Els suposem ja a Bellaterra, fruïnt del clima i del paisatge del Valles, un dels temes centrals del nostre enyorament.

M'agradaria que el Joan m'escrivís, i jo li contestaria de seguida. Que m'expliqui els seus projectes i les seves il·lusions... Abracint-lo ben fort de part meva.

Donguin molts records als oncles i als cosins i saludin els amics de part meva. I vostès pares rebin molts petons del seu fill,

Pere